

Arrest

nr. 284 510 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LAMARCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Libische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 2 mei 1993.

1.2. Verzoeker dient op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 12 mei 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 2 mei 1993 geboren in Sabha, Libië. U bent een moslim van Arabische origine. Uw moeder is geboren en opgegroeid in Tsjaad en stierf toen u nog jong was. U ging bij uw grootouders wonen in het dorp Al Washka. Uw vader verhuisde naar Tripoli, waar hij hertrouwde en zich ging melden bij het leger. Hij was luitenant bij de Khamis-brigade. Eind 2010 ging u op bezoek bij uw vader in Kremiyah, Tripoli. Een tijdje later braken de onlusten uit in Tripoli en Khadaffi riep alle mannen en jongeren op om zich aan te melden als vrijwilliger. Op 27 februari 2011 gaf u gehoor aan die oproep. U werd ingelijfd als vrijwilliger bij het 'bataljon 77' onder leiding van Mansour Daw. U moest aan een controlepost staan in Kremiyah. Jullie moesten verdachte auto's doorverwijzen naar de leidinggevende van de post. Vooral de inwoners van Tarhuna en Sabha waren verdacht. Af en toe werden jullie beschoten tijdens het werk. Jullie schoten terug in de richting van het geluid, maar zagen eigenlijk niet waar jullie op vuurden. Naarmate de situatie in Tripoli verergerde, ging u minder naar de controlepost. Tegen het einde van 2011 was u hier helemaal mee gestopt en bleef u gewoon thuis. In augustus 2012 werd uw woning binnengevallen en werd u overgebracht naar de gevangenis van Jedeidah. U werd er slecht behandeld en ondervraagd. In oktober 2013 werd de gevangenis bestormd door milities van Tarhuna, Zawiyah en Tripoli die hun verwanten kwamen bevrijden. U kon eveneens ontsnappen. U vluchtte naar Zuara waar u onderdook bij een vriend. Op 24 mei 2014 verliet u Libië via de zee naar Italië. U reisde door naar Frankrijk waar u op 5 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw aanvraag werd geweigerd op 24 september 2015. U tekende beroep aan tegen de beslissing, maar de beroepsinstantie volgde de beslissing van de Franse asielinstanties. U verliet Frankrijk in 2021 en reisde door naar België waar u op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw geboorteakte en een medisch attest opgemaakt in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreest blijkt dat u op 5 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. Op 24 september 2015 werd uw verzoek afgewezen. U tekende beroep aan bij de beroepsinstanties. Op 15 april 2016 werd uw beroep verworpen. U haalde in het kader van uw verzoek in Frankrijk aan dat u aan de kant van Khadaffi stond en omwille van die reden vervolgd werd (CGVS p.6). De Franse asielinstanties twijfelden aan uw nationaliteit, zo liet u optekenen (CGVS p.6). Bij nalezing van het arrest van de Franse beroepsinstanties, blijkt dat deze niet overtuigd waren van uw identiteit en uw nationaliteit, uw etnische oorsprong, uw regio van herkomst, de functie van uw vader en uw eigen functie ten tijde van de opstand in 2011 (cfr. Frans dossier). U hoopte dat de Belgische asielinstanties een andere beslissing zouden nemen. U dacht dat er in België misschien andere regels en wetten in voege waren (CGVS p.7). Echter, u legt geen enkel origineel document neer om uw identiteit en nationaliteit mee te staven. Nu kan er opgemerkt worden dat u sinds 2014 in Europa bent. Daar het belang van originele documenten u in de Franse procedure kenbaar gemaakt werd, is het opmerkelijk dat u zich niet meer moeite getroost hebt om aan originele documenten te raken en op die manier uw verklaringen kracht bij te zetten, de conclusies van de Franse asielinstansten te counteren en de Belgische asielinstanties te overtuigen. U verklaarde nochtans dat uw identiteitskaart nog in Libië lag (CGVS p.8). Er kan dan ook verwacht worden dat u een inspanning zou gedaan hebben om dit document te verkrijgen. U legt in België een kopie van een geboorteakte neer, een document dat uw neef was gaan opvragen. Een dergelijk document, géén

origineel maar slechts een kopie, is eenvoudig te vervalsen en heeft dan ook slechts een indicatieve bewijswaarde inzake uw identiteit en nationaliteit (CGVS p.8). U werd gevraagd om via uw stiefmoeder kopieën van het familieboekje te verkrijgen. U heeft nooit de gevraagde documenten doorgestuurd (CGVS p.8). U slaagt er bijgevolg niet in om de Belgische asielinstanties te overtuigen wat betreft uw nationaliteit en identiteit.

Meer nog, uw verklaringen afgelegd bij de Franse asielinstanties verschillen wezenlijk van uw verklaringen afgelegd bij de Belgische asielinstanties, waardoor u geen transparantie biedt aangaande wie u bent en wat u precies gedaan heeft vooraleer u besloot Libië te verlaten. Zo blijkt uit uw verklaringen bij de Franse asielinstanties dat u in Tripoli geboren zou zijn op 5 februari 1989 dit in tegenstelling tot wat u verklaarde bij de Belgische asielinstanties waar u geboren zou zijn op 2 mei 1993 te Sabha (Frans dossier p.2, CGVS p.3). U stelde voorts dat u heel uw leven in Kremiyah gewoond had en op 21 mei 2014 het land verliet (Frans dossier p.2). In België verklaarde u dat u tot uw vijf jaar in Sabha woonde en vervolgens naar uw grootouders in Al Washka verhuisde. U zou sinds eind 2010 bij uw vader in Tripoli gewoond hebben en op 25 mei 2014 het land verlaten hebben (CGVS p.4, p.5). Uw vader zou na de dood van uw moeder hertrouwd zijn. Hij kreeg nog twee kinderen, een zoon O. en een dochter M. genaamd, zo verklaarde u (CGVS p.4). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw halfbroer O. heette en dat hij in 2009 geboren werd terwijl uw halfzus F. heette en in 2008 geboren zou zijn (DVZ vraag 17). Tijdens uw gehoor bij de Franse asielinstanties verklaarde u dan weer twee zussen te hebben, Z. geboren in 1997 en M. geboren in 2003 (Frans dossier p.3). Daar u geen gelijklopende verklaringen aflegt over uw woonplaatsen, vertrekdatum en familiesamenstelling, zorgt u ervoor dat u geen zicht biedt op uw levensloop vóór uw vertrek naar Europa.

Ook uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven komen niet overeen. U verklaarde in Frankrijk dat zowel u als uw vader gearresteerd werden door de rebellen. Jullie werden in verschillende gevangenissen opgesloten. U werd naar de gevangenis van Jedeidah overgebracht en uw vader die tijdens de arrestatie gewond raakte werd naar Bouslim overgebracht. U had gehoord dat hij vermoord werd in de gevangenis (Frans dossier p.4, p.6). In België liet u optekenen dat uw vader sinds de overname van Tripoli ondergedoken leefde. Hij zou u in 2015 gecontacteerd hebben om na te gaan of u veilig was aangekomen in Europa (CGVS p.9). U maakte geen melding van een detentie of een overlijden in hoofde van uw vader. Voorts liet u bij de Franse asielinstanties optekenen dat u gedurende drie jaar opgesloten was, meer bepaald van 20 november 2011 tot 19 mei 2014 (Frans dossier p.4). Uw detentieperiode volgens uw verklaringen in België was aanzienlijk korter. U zou dit keer van augustus 2012 tot oktober 2013 in de gevangenis doorgebracht hebben en vervolgens nog acht maanden in Zuara gewoond hebben alvorens het land te verlaten (CGVS p.5). De wijze waarop u vrij kwam is eveneens verschillend. In Frankrijk verklaarde u dat een vriend van uw vader A. A. K., tevens de directeur van de gevangenis, u hielp ontsnappen (Frans dossier p.7). Volgens uw verklaringen in België werd de gevangenis bestormd door milities van Zawiyah, Tarhuna en Tripoli met de bedoeling om hun verwanten te bevrijden. De milities openden de cellen en u kon ontsnappen (CGVS p.16). Het verschil tussen uw verklaringen in België en Frankrijk is dusdanig groot dat de geloofwaardigheid die er aan uw verklaringen aangaande uw asielmotieven gehecht kan worden volledig zoek is.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De kopie van uw geboorteakte is slechts een kopie en kan hoogstens als een indicatie van uw nationaliteit en identiteit gelden, niet als onomstotelijk bewijs. Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegde in Frankrijk en België aangaande uw geboortedatum en geboorteplaats relativeert eens te meer de bewijswaarde die er aan het document kan gehecht worden. Het medisch attest maakt gewag van een aantal littekens op uw lichaam. Een arts kan vaststellingen doen over het bestaan van lichamelijke letsels. Er kan echter niet uit afgeleid worden hoe of wanneer u deze letsels zou opgelopen hebben en/of welke omstandigheden hieraan ten grondslag lagen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van

een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het artikel 1.A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"De tegenpartij trekt de identiteit van de verzoeker in twijfel.

Daartoe verwijst het naar de verklaringen van verzoeker bij de indiening van zijn asielverzoek in Frankrijk. Deze waren in tegenspraak met zijn verklaringen tijdens zijn huidige asielaanvraag.

Verzoeker heeft verklaard dat hij had gelogen toen hij in Frankrijk asiel aanvraag.

Hij was immers juist aangekomen na een lange migratiereis en was verdwaald en begreep niet hoe belangrijk het was om de waarheid te vertellen wanneer hij asiel aanvraag.

Hij verklaarde dat wat hij in België had gezegd strikt de waarheid is.

Tot staving van zijn verklaringen legt verzoeker een kopie over van zijn identiteitskaart (stuk 2), die hij eerder niet had kunnen verkrijgen (zij was in het bezit van een vriend met wie hij zijn militaire dienst had vervuld en met wie hij het contact had verloren).

Verzoeker verklaart dat de naam van zijn grootvader, "ABDELLHA", op de vijfde plaats van zijn identiteitskaart staat.

Dit moet worden beschouwd als een bewijs van de identiteit van de verzoeker en volstaat om zijn herkomst aan te tonen.

Hij kreeg ook een foto van zichzelf in militair uniform (Stuk 3).

Deze elementen ondersteunen de verklaringen van de verzoeker en zouden voldoende moeten zijn om de beslissing van de tegenpartij te toetsen en om de verzoeker als vluchteling te erkennen."

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe: een foto van de identiteitskaart van verzoeker; een foto van verzoeker in uniform.

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 12 januari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022
- COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op

basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld,

rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorzien artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden vervolgd door de rebellen, ten gevolge van zijn werkzaamheden in het “bataljon 77” voor het Khadaffi-regime. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) er kan, in navolging van de beroepsbeslissing door de Franse asielautoriteiten, geen geloof worden gehecht aan verzoekers identiteit, etnische oorsprong, regio van herkomst, functie van verzoekers vader en de eigen functie, waarbij (i) verzoeker hoopte dat de Belgische autoriteiten een andere beslissing zouden nemen omdat hier misschien andere regels en wetten in voege waren; (ii) verzoeker legt geen enkel origineel document neer ter staving van zijn nationaliteit en identiteit, niettegenstaande dat hij al jarenlang in Europa verblijft, door de Franse autoriteiten ervan op de hoogte werd gesteld dat identiteitsdocumenten belangrijk zijn en verzoeker verklaarde dat zijn identiteitskaart nog in Libië lag; (iii) de kopie van de geboorteakte is eenvoudig te vervalsen en heeft slechts een indicatieve bewijswaarde; (iv) verzoeker werd gevraagd kopieën van het familieboekje te verzoeken bij zijn stiefmoeder, doch verzoeker bleef hiertoe in gebreke;
- (b) er is sprake van wezenlijke verschillen tussen de verklaringen over de levensomstandigheden, afgelegd ten overstaan van de Franse en Belgische autoriteiten, waarbij verzoeker (i) afwijkende geboortedata en geboorteplaatsen aangaf; (ii) afwijkende verblijfplaatsen aangaf; (iii) afwijkende gezinssamenstellingen aangaf en (iv) afwijkende vertrekdta uit Libië aangaf;
- (c) er is sprake van wezenlijke verschillen tussen de verklaringen over de vluchtmotieven, afgelegd ten overstaan van de Franse en Belgische autoriteiten, waarbij verzoeker (i) afwijkende verklaringen aflegt

over het lot van zijn vader; (ii) afwijkende verklaringen aflegt over zijn detentie; (iii) afwijkende verklaringen aflegt over de manier waarop hij uit de gevangenis kon ontsnappen.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker benadrukt dat hij heeft aangegeven dat hij in Frankrijk heeft gelogen, zodat dit de afwijkende verklaringen rechtvaardigt en waarbij hij volhoudt dat de verklaringen afgelegd in België de waarheid zijn. De Raad benadrukt vooreerst de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Er rustte op verzoeker aldus een verplichting om van in het begin van zijn procedure om internationale bescherming waarachtige verklaringen af te leggen. Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud meermaals werd geconfronteerd met zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, waarbij verzoeker evenwel geen enkele keer heeft verklaard dat hij aldaar heeft gelogen. Zo werd uitdrukkelijk aangegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, waarbij verzoeker werd gevraagd of er redenen voorhanden zijn waarom de Belgische asielinstanties een andere beslissing zouden moeten nemen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7). Verzoeker drukte enkel een hoop uit dat de Belgische instanties een andere beslissing zouden nemen, doch hij heeft nergens melding gemaakt van onwaarheden in zijn verklaringen, afgelegd in Frankrijk. Integendeel heeft verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn als deze vermeld in Frankrijk (zie NPO, p. 2). In deze omstandigheden kan verzoeker er zich dan ook niet mee vergenoegen, na geconfronteerd te zijn met een negatieve beslissing waarin wordt gewezen op de wezenlijke verschillen in de Franse en Belgische verklaringen, louter te poneren dat de verklaringen afgelegd in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming waarachtig zijn. Dat verzoeker na een lange migratiereis in Frankrijk wat verdwaald was, verklaart ook niet waarom verzoeker dermate fundamenteel afwijkende verklaringen zou afleggen, ook over elementen die minder gevoelig zijn, zoals bijvoorbeeld zijn gezinssamenstelling. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat, wat betreft de gezinssamenstelling, de commissaris-generaal tevens aangaf dat er sprake is van afwijkende verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Gelet op deze omstandigheden, beaamt de Raad de conclusie van de commissaris-generaal dat *"Het verschil tussen uw verklaringen in België en Frankrijk is dusdanig groot dat de geloofwaardigheid die er aan uw verklaringen aangaande uw asielmotieven gehecht kan worden volledig zoek is."*

5.1.6. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Ook de documenten, die thans bij het verzoekschrift worden gevoegd, zijn niet van aard om de gedane beoordeling om te buigen. Wat betreft de kopie van zijn identiteitskaart, wijst de Raad er vooreerst op dat het slechts om een kopie gaat, zodat deze vatbaar is voor manipulatie. De bewijswaarde die aan een kopie kan worden gehecht is slechts gering. Verder dient de Raad op te merken dat de kopie van de identiteitskaart niet gepaard gaat met een beëdigde vertaling, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud hiervan. Verzoeker verklaart dat de naam van zijn grootvader op de vijfde plaats op de identiteitskaart staat, doch dit kan door de Raad niet worden geverifieerd. Wat betreft de neergelegde foto, kan de Raad enkel vaststellen dat deze foto niet meer toont dan verzoeker in camouflagekledij. Nog los van de mogelijkheid tot enscenering, kan uit deze foto ook geenszins worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto werd genomen. Deze bevindingen, tezamen genomen met de reeds gedane vaststellingen omtrent de tegenstrijdige verklaringen, leiden ertoe dat de bij het verzoekschrift neergelegde stukken de ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas niet kunnen remediëren.

5.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Libië, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Libië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast

te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig, artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek worden geviséerd.

5.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 43).

5.2.3. Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen – een verdere specificering is gelet op de onduidelijkheid van de eerdere verblijfplaatsen en levensomstandigheden niet mogelijk – sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

5.2.4. De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Libië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Libië te verlaten.

5.2.5. Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, gevoegd aan het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2.6. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2021, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanie. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). In de aanvullende nota van verwerende partij wordt verder aangegeven dat tussen maart en eind augustus 2022 er 12 incidenten plaatsvonden waarbij 23 burgerdoden vielen.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

5.2.7. De commissaris-generaal heeft op 12 januari 2022 een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij een update heeft gegeven van de gehanteerde landeninformatie. Meer bepaald heeft hij de volgende twee rapporten overgemaakt: "COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022" van 26 september 2022 en "COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022" van 27 september 2022. In zijn aanvullende nota zet de commissaris-generaal uiteen dat op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen probeerden de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens de commissaris-generaal dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

In de "COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022" van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *"De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militieën in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk."*

5.2.8. De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

5.2.9. Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, gelet onder meer ook op de actualisatie van de landeninformatie door de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 12 januari 2022.

5.2.10. Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoekende partijen dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”* niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoekende partij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. *In casu* brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES